

Frihet, kaller de det. Frihet og lykke. De har friheten til å løpe rundt på gress, akkurat som en eller annen sau. Slite seg ut akkurat som skiløpere, som også kan få den herlige følelsen av blodsmak i kjeften og melkesyre i beina. Sparke en rund lærdings mellom to stenger og juble over det etterpå. Lære nye måter å flytte ballen rundt en stakkar på, utan at han klarer å ta den. Og sist men ikke først, skremme skiten ut av de mindre gode ved å sette de på steder de ikke har spilt før. Innimellom prøver de å være snille; "Hvor vil du spille, gutten min?" Samme faen, tenker jeg, jeg er like dårlig over alt, så du kan like gjerne sette meg til å tine opp benken.

Det er treningene som er verst. Særleg når alle skal kline til den runde kula over hele gressplenen, så den lander perfekt i beina til han som løper meningsløst etter den, på andre siden. En liten feil og du har foten halvveis ned til Kina og løse anklar for resten av livet. Disse personene er jo selvsagt treneren sin favoritt, etter som han skal demonstrere med de som ikke er like begavet i elendigheten som andre. "Alt du trenger å gjøre er å legge foten litt på skrå, mens du lener deg bakover idet du slenger beinet i en fin bue, men dette må selvsagt skje i samme øyeblikk som medspilleren starter, så ser du mot der du vil treffe, legg til all kraft du eier og har, og konsentrerer deg om å treffe litt under ballen, ikke på siden, og utan å bli takla! Se deg rundt etter andre løsninger dersom han som ballen skal til, ikke klarer å gjennomføre løpet, men dersom han greier det, slå den med backspinn siden det er litt medvind. Lett som en plett."

Hvit i trynet og ganske målløs står den mindre forstående stakkaren der og kjenner seg kvalm. Er ikke helt sikker på om han fikk med seg det som ble sagt, men tar likevel utfordringen med et mer eller mindre usikkert smil. Etterhvert som han tar fart, hører han en lydløs latter, og han vet hva som kommer til å skje. Ballen kommer nærmere og hånda til den dusten som skal ta imot ballen skjærer gjennom lufta, som en kniv i smør. "Fin bue. Alt jeg kan. Sattan, dette blir ille."

Livet ser ikke så ille ut liggende på ryggen, tenker han, mens han titter opp mot sola. Lyden av fuglekvisper og vind blir overdøvet i løpet av et sekund, av femten stemmeskifte-gutter som også ligger på bakken, men i motsetning til deg selv, ligger de og vrir seg i latterrus etter din herlige "miss" på ballen. "Foppal er livet".

Slik jeg ser ser det finnes det kun en positiv side med fotball. Det er nødt til å være turene. Beskjeden er som musikk i dine ører: "Ehm, du, trenger ikke skifte du. Vi har på en måte nok spillere og vi vil gjerne vinne denne kampen." Faen, tenker du. Nå kan jeg ikke løpe rundt, bli svett og sliten, risikere å bli skadd av en stygg danske, få gresallergi, varme opp benken og spille tre minutter av slutten? Får ikke jeg lov til å være en del av brorskapet ute på banen, hvor alt de gjør er å løpe fram og tilbake i 90 minutter? "Æsj"....

Vi har jo noen som lever for fotballen. Personlig kjenner jeg et par. Sånn ellers er de jo ganske kjekke karer. Snille, søte og greie, men straks de får en "lærdings" mellom beina, blir de forvandlet til selvopptatte, altfor selvsikre, frekke, overmodige, zombiaktige monstre som ikke vil annet enn å få den runde djevleskapan i det de kaller "mål". Alle de "heldige" som mestrer kula løper ut, glade og fornøyde på den høstgule, jordfulle sletta, fulle av forventninger til atter et kommende nederlag. På sidelinja står treneren og skriker, eller det han kaller "oppmuntring", til deg som til slutt skaper negative tanker om alt du gjør. Fristelsen øker til å sparke ned en på det andre laget, men selvsagt er ikke det lov. Nei da. Skal ikke ha det gøy utpå der heller. Bare du så vidt kommer borti en liten nisse piper det i ei fløyte fra en voksen maktmisbruker som sender deg rett av åkerlappen med masse stygge blikk fra tilskuerne, men til din egen store glede.

"Skada" er det beste du kan si dersom du vil slippe en trening eller ti. Bare sørg for at du har vondt et sted treneren ikke finner ut av om du lyver eller ei. Ta for eksempel hodet. Uten hodet klarer du neppe å nikke ei luftfylt lærdokke med runde dimensjoner eller tenke klart. Dersom du er syk, sender du bare en melding til treneren.

Det er ikke så mye mer jeg vil si om fotball. Det bringer bare fram gamle traumer om varm, våt, kald og grusom tortur på enten grus eller gress. Til sist avslutter jeg med dette redigerte sitatet av Lars Toft:

"Fotball er like gøy som å sjå graset gro og målingen tørke".